

SZILÁGY-SOMLYÓ.

TÁRSADALMI HETILAP

ÉS A SZILÁGYSOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI EGYLET KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
NAGY LÁSZLÓ.

SZERKESZTŐSÉG:

Sz.-Somlyón a gymnasium épületében,
hová az előfizetések és a kéziratok küldendők.
Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

A magyar nemesség.

I.

A hangzatos phrázisok korát éljük. Egy-egy könnyelműen eldobott szó a nagy garatu emberek szájából, hamar irányadó eszmévé nővi ki magát s megtalálja a maga proselytáit is.

Ipar és kereskedelem! munka és töke! ezek is az utóbbi idők szülöttei.

Hát hiszen igen helyes, hogy ezek is felszínre kerültek; jól történt, hogy napi rendre kerültek, mert a megoldásra váró társadalmi problémák között, bizonyára, ezek első rangú kérdések. De a hiba abban történt, hogy ezeknek felszínre hozása egy másik nem kevésbé fontos kérdéssel kapcsolatos össze és ez: a magyar gentry jövője.

Elszorul a szív, ha halljuk minden oldalról felhangzani: a magyar gentrynek nincs jövője Magyarországon; annak pusztulnia, vesznie kell, ha azt akarjuk, hogy az ipar és kereskedelem, a töke és munka legyen a nemzeti nagyság és boldogság alapja.

Meg kell döbennünk e saturnusi lakmározás fölött, midőn a multak egész di-csőségét látjuk eltemetkezni e realistikus kor feneketlen gyomrában!

Megszólal a halálharang egy egész

osztály felett... egy oly osztály felett, melynek ezer éves történeti multja van, melynek multja maga nemzeti történelmünk. Azoknak szól a lélekharang, a kik egy évezreden át államalkotók és államfentartók valának!...

De hát csakugyan bevégezte-e már missióját a magyar gentry?! vajjon megértette-e a tragikus sorsra?! Vajjon a sors osztó igazsága bezárhatja-e felette a történelem lapjait, s az ezer éves mult semmivé válhat egy röppenő phrázis sulya alatt?!

Felelni kell a felvetett kérdésre, felelni még azon esetben is, ha a világgá dobott szó csak a felületesek, elfogultak, avagy épen ellenségek ajkáról hangzott le.

Tesszük is azt higgadtan, tárgyilagosan, a mult és jelen megfigyelése és a képességek számbavevése mellett.

Számot tartunk olvasóink meghallgatására.

Elveszhet-e egy osztály, mely ezer évig fejlődött, muló csapások alatt?! Elveszhet-e egy osztály, mely kiheverte Mohácsot, a török hadoltságot, a véres szabadságháborukat?! mely az idegen hadseregek zsarolásait bukás nélkül kiállotta; kiállotta a vallási fanatizmus véres üldözéseit, a politikai zsarnokság proscriptióit és vérpadjait? s nem lett megölve sem a politikai machiavellismus, sem az erkölcs-

pusztító pókhálók, sem eperjesi, sem az aradi Golgothákon?!...

Lehetséges-e, hogy egy osztály, mely századokon keresztül — a politikai, vallási, társadalmi és agraris forradalmak mindenféle s egymásután szakadatlanul következő rombolásai, csapásai és szenvedései alatt nem bukott meg, sőt ellenkezőleg mindig megerősödve került ki a küzdelemből — most, rövid idő alatt a sir szélére jusson?! ...vagy hogy megszűnjék vezér- és főtényező lenni a politikai életben, midőn még nem szervezkedett más oly tekintélyes osztály, mely helyét pótolhatná, s melynek oly anyagi eszköze, oly elismert társadalmi és politikai tekintélye, iskolázottsága, kipróbált politikai multja, történelmi tradíciója, erkölcsi és szellemi garantiája volna, mint a magyar nemességnek volt és van?!

Pedig ez osztályt komoly veszély fenyegeti s ez az agraris krízisben fokozódik s tetéződik a földbirtokválságban!

A felületesen gondolkodók és az elfogult erkölcsbírák a veszélyt személyes okokban vélik feltalálhatni. Szerintök a veszély egyesek indolentiájában, könnyelműségében s rossz gazdálkodásában gyökerezik.

Ha ez igaz volna, akkor csakugyan be lenne fejezve a magyar gentry történelmi pályája.

De hála a Gondviselésnek s szerencsés-

TÁRCZA.

Költői levél.

Közérdek végett „Tárczát” kérsz? barátom!
S e kéréssel üdvözlés?

Hát gondoltad-e, hogy e világon
Csak őszinteséggel hallgat el, ki böles?

Tárczát kérsz? Ismered a régi mesét?

A szegény is sok kincset lele,

Vékaért futtatá balga gyermekét,

Ki őszintén kéré: „nem mérünk pénzt vele!”

Külömben, hogyha közérdeketek

Oly jól áll, hogy hozzá csupán „Tárcza” kell,

Szolgálok garmadával tinektek,

Üres tárczáig bőven van hitel.

Selyem? bőr? juchten? — nagy a választék,

Pirost? feketét? nagyot, vagy kiesit?

Milyet parancsolsz? milyen kellenék?

Kérj, mit akarsz, csak ne — miniszterit.

Mert ez már „Danaidák hordaja”

Nehogy hozzá nyulj! azt tanácsolom.

Ha likát tömöd, nyilik oldala

S két annyi foly ki rajta a csapon,

Második vizözön lehetne belőle,

S ninesen sehol. Hova lett e tömeg?

Elnyelte bosnyák háboru s többefele,

Nagyon is látszik, hogy nem „közérdek”.

Külömben ezzel nem szolgálhatok,

Te sem kívánsz, biztosan hiszem,

Hanem ha kívánsz más szolgálatot,
Azt kész örömmel, szívesen teszem.
Például: jó lesz kettős rekeszü?
Névjegyre egyik — arezképre másik
Kinyitván — az eszme nem kisszerű
Hón imádottd szemedbe ásit!

Ugy szükségből olyan sem ártana,
Melynek belseje egész tömkeleg,
Titkos leveled ebben állana,
Nyitját senkisémet közelíti meg.
Ha ellopják sem jársz úgy, mint az X,
Ki fajszióit mind bekötözté,
Hogy ne csipkedjék. Jött egy krucifix,
S a gerezdet zaeszkóttól elvívé.

Komoly kérdésed nem ez. Más, nemes.
T. i. küldjek tárczát, tömve ám!
Hja! nagy kívánság egy magyartól ez!
Elég a jóból — egyik is, komám!
Pár éve vettem egyet ujdoujt.
S minthogy úgy terme krumpli, bab, zabom,
Rekesze, a mint egymásra lapult,
Használatlanul imé átadom.

Használd, mint tudod. Talán kiállja,
Ha megnem ette moly, penész — belül —
Azt a kritikát, mely bizton várja,
Hogy megtépásza, amugy emberül.
Fogyunk erőben, csökken képzetünk,
Gondunk, tárczáink legjobb érezei,
S így, mit szívünkben mélyen éreztünk,
Szónk — „Tárczában” — ki alig fejezi.

De kérdés: lát-e napvilágot ott,
E kis karczolat, már mint „Tárczacikk”?
Vagy tárczá d mélyén lel jobb világot,
Hol nem zavarja boldog álmait
A kritika, e zsarnok szörnyeteg,
Mely tagadhatlan, sokszor hasznat ad,
De a mely arra, mi nem közérdek,
Ha jó, ha rossz rádörgi pereat!

Használd, mint tudod. Ki vele a sikra!
Ha elfogadod, én nyerek vele,
Lapod tárczája duzzad általa,
És az ország nevémmel lesz tele,
De ha eldobod nagyot veszteksz ám!
Hirem tárczája szörnyen meglapul,
Lapod pedig üres lesz pajtikám;
Isten veletek! Éljd boldogul!

Mgrsky.

Párbaj történetek.

Hulimka Sándortól.

(Folytatás.)

Ebben az időben történt az is, hogy egy század vasas lett Nagy-Fenyérre elhelyezve.

A tiszti kar kisebbrésze és a legénység pedig általában fékezetlen s kiméletet nem ismerő csapat, a kik azt hitték, hogy ők a helyzet urai.

A legénység a parasztgazdáknál garázdálkodott, a tiszti kar ama néhány tagja pedig az előbbkelő körökben feszengett. A házi szen-

jére a magyar állameszme jövőjének, e vád csak kis részben igaz. A baj sokkal mélyebben fekszik, sokkal általánosabb és kardinalisabb, mert az nem csak az egyeseket, hanem az egész osztályt megrendítette.

Ha a magyar gentry helyzetét elfogultság nélkül vizsgáljuk s az ezt előidéző multa vetjük tekintetünket, lehetetlen a tisztelet és bámulat érzelmeivel nem adózunk. Tiszteletet követel a magyar gentry érdemei miatt s bámulatot azért, mert anynyi ezer csapás után még létezik, nemcsak, hanem képes nemzeti missióját meg is valószínűsíteni.

A sok politikai kísérlet és csalódás után újra kezd feléledni a kegyelet a valóban tiszteletre méltó iránt s e kegyelet elismeréssel kell hogy adózzék annak a magyar nemzeti osztálynak, melynek multja azonos történelmünkkel, jövője pedig összefonódott nemzeti létkérdésünkkel.

Elnévezkedni a legszentebb tárgyak fölött is lehet, más kérdés az, ha vajjon illő-e, több: igazságos-e halotti zsolozsmákat énekelni a magyar nemesi osztály fölött, mely államot alkotott, mely ezer év óta államot tart fenn, mely életével és vérével örököltte reánk ezt a földet?! Pedig ez a föld a mi mindenünk! Szabad-e tehát elnévezkedni a magyar gentry jelene és jövője fölött?!

Egy könnyelműen eldobott szó könnyen végzetessé válhatik. Bizonyos tetszetős eszmék a vezérférjak animozitása mellett csakhamar diadalra juthatnak. Más kérdés s bizonyára életbe vágó kérdés az, hogy vajjon megéri-e azt a nagy árt, a melynek e diadalt köszönheti? Vajjon, ha a magyar gentry csak a történelem lapjai közé temettetik el, nem fog-e ezen tragoédiával egy nagy nemzeti tragoedia is lejátszódni?! Lehet-e a nap világát, melegét, éltető erejét mesterségesen pótolni?! Lehet-e oly osztályt teremteni a magyar társadalomban, mely pótolni tudja a magyar gentryt?!

Erről és még valamiről jövőre.

Mártonfy Márton.

Levelezés.

Tekintetes szerkesztő ur!

Becses lapjának folyó évi október hó 18-án 32. számában egy közleményt olvastam a Tasnádon f. hó 12-én történt tüzesetről, melyben az előljá-

róság részvétlenségével vádoltatik, valamint a szolgabírói hivatal is.

A közleménynek az előljárást és szolgabírói hivatalt érintő része a valóságtól teljesen eltér.

Nem szándékozom még csak feltételezni sem, hogy közlő ur a mit irt malitiából tette. — Engedje meg tekintetes szerkesztő ur, hogy azon meggyőződésemnek adhassak kifejezést, miszerint közlő ur annyira álmossá lehetett, hogy a legutóbbi mérés szerint 98 kiló súlyúnak bizonyult főbíró, Farkas Lajos és Merza Márton esküdteket, valamint a szolgabírói hivatal rendelkezése alatt álló és tűznél jelen volt két esendőrt elfeledte meglátni; továbbá azt is elfeledte észlelni, hogy a legközelebbi lőpart helyeken a városi rendőrszolgák előtt a kapu becsapott, s a feekendők felszállítása meglelt tagadva, miért is a vádlott előljárást a rendőrszolgákkal s néhány lelkesebb polgárral roppant erőfeszítéssel gyalog sorban voltak kénytelenek a lejtőt hegynek fel addig taszítani, míg erejük engedte; a feekendőt pedig távolról szerzett lovakkal volt kénytelen az előljárást, — mert a közel lakók megtagadták*) — a tüzeset színhelyére felvonatni.

És hogy a tényállás ez, igazolja a esendőrségnek a szolgabírói hivatalhoz tett azon panasza, mely szerint a feekendő és víziedények felszállítását megtagadtak urak bejelentettek, miként arról később értesültem.

Végül bátor vagyok megjegyezni azt, hogy valamint a kérdéses tüzesetnél is a vízi edények töltve voltak, úgy azoknak minden időbeni töltve tartására mindenkor figyelem fordított.

Ennyit az előljárást illetőleg; — de átérve Blaha Ferenc és Leopold János valóban életveszélyes működésére, van szerencsém kijelenteni, hogy a tüzeset bejelentésénél kitüntetésre ajánlottak.

Fogadja tekintetes szerkesztő ur kitűnő tisztelem nyilvánítását.

Tasnád, 1883. okt. 21.

alázatos szolgálja,
Horváth Lajos.

Kraszna 1883. okt. 21.

A szegény községi és körjegyzőkre e becses lap 32-ik számának vezércikkében intézett anathema engem is felriasztott a feletti elmélkedésre, hogy csakugyan oly nagy abszurdum-e az, ha a falusi jegyzők is konferenciáznak a megyei tisztújítás alkalmából.**)

Kezdjük jó mesziről. A szabadságharc lezajlása után már az abszolút kormány érezte, hogy a nép és felsőbb hivatalok között hiányzik valami, — egy láncszem, hogy felülről lefelé s alulról fölfelé egymást megérthessék. Ennek eredménye az lett, hogy 1854., 1855., 1856-ban községi és körjegyzőségek rendszeresítették s ez állomások

*) Mirevaló ily esetekben a karhatalom?! Szerk.

**) Közügyben fractiók szerinti, nem nyilvános gyűlésezés mindig abszurdum és vakondok munka. Szerk.

betöltésére pályázatok hirdettettek. Sok ügyvédi, tanári, mérnöki, papi sat. állásra készült pályázakadt fiatal ember, az önfentartás ösztönétől űzve, fogadta el a kínálkozó szerény állomást. Ekkor szűnt meg az 1848. előtti „notarius loci”. A hatvanas években már több megyében s 1863-tól fogva a volt Krasznamegyében is a jegyzői állomásokra aspirálóktól külön jegyzői szigorlat letétele is követeltetett, az 1871. évi XVIII. t. cz. pedig a községi és körjegyzői szakszerű szigorlatok letételét az ország minden megyéjében pályázókra nézve kötelezőleg kimondotta, sőt elvégre a községi élet és községi önkormányzat gyors fejlődésénél fogva szükségesnek látta maga az országgyűlés a községi és körjegyzői kar képzésére is kiterjeszteni figyelmét, s ennek nyomán a tisztviselők minősítéséről alkotott 1883. évi I. t. cz. keretében foglaltatott a községi és körjegyzői kar is, melyre ott kimondatott, hogy jegyzői vizsga letételére csakis oly egyén boesátható ezentul, ki VI. gym. osztály jó eredményel bevégezéséről szóló iskolai bizonyítványt vagy más tanintézetbeli — fentebbivel egyenrangú — bizonyítványt felmutatni képes. Ez mind helyes, mind szép s a kor haladásával lépést tartó természetes fejlemény. Keressük meg már most a Szilágymegyei községi és körjegyzők konferenciázó viselkedésének indokait s lássuk, hogy mennyiben abszurdum az?

Az 1871. évi fennidézett t. cz. a községi és körjegyzők állandósítása mellett intézkedett arról is, hogy elagott jegyzők s azok árvaínak biztosítása, segélyezése végett minden megyében jegyzői nyugdíj-alap létesíttessék. Bihar-, Torontál-, Békés-, Pest-, Győrmegeyk hatóságai és közönsége azonnal hozzá láttak a törvény fogantatásához s jelenleg egyik-másik megye jegyzői nyugdíj-alapja megközelíti a 100,000 forintot, s ha jól emlékszem a temesmegyei jegyzői nyugdíjalapnak külön 600 firt fizetéses pénztárnoka van. De hagyjuk azt, azok gazdag megyék. Olvastam egy ottani megyebeli községek segédjegyzőinek cumulativ kérvényét, melyben külön lakpénzt is kérnek, miután 400 firt fizetésből nem tudnak kijöni. A munkakör ott is éppen ugyanaz a mi itt. Itt nálunk pedig a községi és körjegyzők az évről-évre szaporodó munkahalmaz által kényszerítve vannak a saját 400 firt jegyzői fizetésükből segédet tartani! Ez — mondom — csak ugy mellékesen volt felsorolva, — hanem most jövök a tárgyra. Szilágymegyében is megszületett a jegyzői nyugdíj-alap az idézett törvény szózatának elhangzása óta, azaz: 12 év alatt mennyire gyarapodott? Jelenleg még nem üti meg a 4000 firtot. Szilágymegye a szomszédos Biharhoz viszonyítva lélekszáma, kiterjedése ugy áll, mint 1 a 3-hoz, az ottani jegyzői nyugdíj-alap pedig 30,000 firt. E kedvezőtlen számarány aggálylyal tölti s elszomorítja az e megyebeli községi és körjegyzők kebelét, mert hisz ők is családapák, nekik is vannak szeretett övéik, kikről gondoskodni, s a családfo kidöltével a hátramaradtak sivar jövőjét türtöztetni a természet által az emberi kebelbe oltott kötelesség, vagy — jobban mondva — kiirthatlan ösztön. Nos tehát mi megbámulni, vagy „legnagyobb

tély, a család ismeretlen fogalmak voltak ez urak előtt. Imreffy mint polgármester türelemre inté a lakosságot s ugy vélt a dolgon segíteni, hogy az idegen tiszteteket barátságos estélyre hivta meg az u. n. „uri casino“-ba, később pedig saját szobáiban vendéglelte meg őket.

A tiszt kar kedélyes bécsi német fiukból állott s csakhamar jó barátságba egyeledtek a magyar urakkal. Tetszett nekik a magyar vendégszeretet, a kitűnő bor, a jó zene és — a szép asszonyok.

A differenciák ki voltak egyenlítve. A legénység féken tartatott a tisztek által, a tisztek pedig a szép asszonyok és leányok szeméi által s oly solidaritásban éltek egymással, mint a pinto, ugy annyira, hogy a tisztek — nem vétkezem talán, ha kimondom, — kezdtek el magyárosodni. Némelyik már csak az asszonyok végett is magyarul kezdett „beszélni” és sok mulatságos esetre adott alkalmat ez. Jó izűen nevettek rajta, mikor például a lájdinánt ur azt mondta egy szép asszonynak: „Szeretlek makának tégetet szép madame”, — vagy: „Táncolj mek felem ety tschárdásch.”

A szép polgármesterné a tisztek által is — mondanom sem kell talán, — nagy ostromnak volt kitéve, de bizony később belátták, hogy itt nem veszik hasznát az „atache“-nak. Belenygódta, s más felé sandítottak — talán jobb sikerrel.

Ekkor sem szakadt meg a béke fonala.

Egy nap épen a hivatalos jellegű polgármesteri ebéd felett kap egy hivatalos értesítést az őrnagy, hogy bizonyos Ritter von Weisen-

dorf oberlieutenant a nagy-fenyéri állomásra helyeztetik által.

Az őrnagy s az egész tisztikar savanyu képet vágott ehhez. Mikor aztán faggatni kezdték őket a kedvetlenség okáért, az őrnagy egy donnervetter kíséretében kitört.

— Hát kérem, ez a Weisendorf a leggherebb vivó az árinnáiban, s hozzá olyan ember, ki ezt a tehetségét a legelkiismeretlenebbül használja fel. A hova teszik, rendesen össze vagdal egy néhány tisztet és czivilt és azután — új állomásra helyezik át. Tetszik érteni? Bele köt az az előfába is. Tetszik érteni?

Értette mindenki s a társalgás egyre lanyhabb lett s végre a társaság komoran eloszlott.

Ritter von Weisendorf egy hétre meg is érkezett. Alacsony, széles vállu, majdnem leányas arczu, alig huszonégy éves fiatal ember. Olyan volt mint egy kisasszony, szinte guszpus lett volna neki udvarolni. A ki meglátta ezt a sima, udvarias tisztet, a ki untalan hajlongott, ha valakivel beszélt; fejét csóválta s azt mondta: „Ez nem lehet az az ember.”

Olyan példás türelemmel viselte magát s ugy a polgárok, mint tisztársai iránt annyi előzékenységet mutatott, hogy — miután a magyar nyelvet is elég jól beszélte, mert addig huszár ezrednél szolgált, — csakhamar kedves ember lett Nagy-Fenyéren s a polgármesternél mindennapos vendég.

Egy napon a tisztikar egy estélyt rendezett, a melyre — viszonzásául a szivességnak — az egész intelligenciát meghivta, hol a családok kivétel nélkül meg is jelentek. Ritter

von Weisendorf ez alkalommal kemény rohammal akarta bevenni Imreffy Zoltánné szívet, s oly hatalmasan udvarolt a fiatal asszonynak, hogy az mindenkinek feltűnt s a férj legkényesebb helyzetbe jutott.

A tisztek is észrevették ezt és nem akartak feltűnést kelteni, de ügyesen, majdnem észrevétlenül megbeszélték a teendőket s a dolog vége az lett, hogy egy főhadnagy, ki iránt Weisendorf a legmélyebb rokosszennvel látszott viseltetni, felkérte, hogy adja tudtára Weisendorfnak a férj iránt tartozó kiméletet és vendégszeretet kötelmeit.

A szegény főhadnagy életével fizette meg a barátságos figyelemzetést, mert abból szóváltás lett s ezt párbaj követte, a melyben el-esett.

Kevéssel rá majdnem ugy járt egy főhadnagy, a ki oly merész volt, hogy egy olyan hölgyet vett fel táncolni, a ki ezen quadrille-val Weisendorfnak adós volt, de ígéretéről elfeledkezett. Ezt oly szépen össze vagdalta, hogy a „regiments arzt” alig tudta össze férczelni.

Ennek aztán az lett a természetes következménye, hogy a polgárok lassanként meghidegültek a tiszt kar iránt s ha tisztet láttak az utcán kalapot emeltek s igyekeztek megfutni; nehogy valami rendezendő „tishti krantz”-re meghívást kapjanak. És a polgári bálókra a meghívó habár pontosan kiküldetett a tisztikar részére is, az a kézbesítő figyelemtelensége folytán rendszeren egy nappal később lett átadva. Így történt, hogy a már leirt bálon is a bokorugrós szoknya s a fekete magyar

Fővárosi levél.

„Őszi levelek.”

Budapest, 1883. okt.

Mielőtt „ősz leveleim” elsejét a fővárosból megkezdéném, meg kell magyaráznom, mi édesíti meg jelenlegi „keserű” tárgyam leírásánál gondolkodásmódot, hogy ne csipjek, szurjak és ítéljek bübösöket; és ne gunyoljam az embereket, kik előtttem nevetségeseknek látszanak:

a z a l m a !

Most midőn a nemesített fajta almákban dús-kalkodom, eszembe jó a paradicsom, és érteni kezdem a teremtő óvatosságát, tilalmát, hogy minden fa gyümölcséből megengedte az első pár embernek falatozni, — de ez egy fát, a nemes almát adta át az ördögnek, Lucifer hatalmába. Igen az alma, melyet a sok szellemi munkával megterhelt ember, ne mulasszon el soha enni, mert sok phosphor tartalmával pótolja az agy elvesztegetett phosphorát. — Az alma, mely a tudás fájának gyümölcse lévén, a mult hetek premiere-jében, Madách Imre színrehozott „Ember tragédiájában” annyi gyönyörű képet mutatott Ádám almáival élém, hogy önkénytelen hajlandó vagyok, minden cikkecske elköltése után szelidebben itélni az emberek bünei fölött, melyek mind-mind az almától, Éva tiltott evéséből eredtek.

Es most édes alma! te első bűnös vágya ős szüleinknek lebegj előttem, hogy meg tudjam magyarázni az én kedves szilágyi olvasóimnak, Ádám-tól eredt Verhovay Gyula lapjának sikkasztásait.

Éva anyánk első lopása „alma” volt. — A „Függetlenség” című lap első lopása a becsület. Magánosok és társulatok, egyének és egész társadalmi osztályok becsülete fölött tört pálcázat a lap. Emlékeztünk a három év előtti Majthényi és Verhovay közti párbajra. Ekkor is a megtámadott uri osztály vitta párbaját a demagóggal; s kis híjja, hogy a demagóg Verhovay Gyula, mint hős el nem esett.

Ma tudom — bánja!

Akkor hősként hullott volna el egy becsületes ember kezétől, s lapja fekete gyászkeretével együtt gyászolt volna az általa félrevezetett társadalom demokratikus, socialisticus része.

Ma a „Függetlenség” esett el — nem Verhovay Gyula, s mégis gyászkeretben látom őt, ki párbajaival, rettenhetlen, bombasticus stíljével, örökös félelem és izgalomban tartá az országot, s ma nem tudja a lapnak megadni a tisztességes temetést sem.

Verhovay él, de a lap mégis eltemeti őt, mivel a lap — sikkasztott. A lap, a mely — bár iránya nem volt politikai meggyőződés, de a mely a tiszta-eszlári perben oly nagyon hangzott a nyomorúságát a szegény elnyomott, félrevezetett, keresztény Solymosinéak; ez a lap elsikkasztotta a megindult társadalom könyöradományai közt azon 100 forintot, mely fillérekéből gyűlt össze az özvegy sorsa egyhítésére!

Nem az bánt engem, hogy Csángó-pénzek hiányoznak, az Arany-szoborra begyűlt adományok elvesztek s a honvéd-émlék javára beküldött forintok, ezerek elsikkasztattak, — de Solymosiné száz pengője, a melyet bizony megérdemelt kárpótlásul sok könnyeért; és annál inkább, mivel a sakterek, a fölmentett vádlottak javára bezzeg gyűlt az összeg oly annyira, hogy dűskálkodva kezdeknek új hivatásukhoz.

Meglehet Verhovay Gyula nem bűnös, de csupán ócsese; s mégis Verhovay Gyula reputációja oda! S hogy örülnek ezen a zsidók! Az antisemitismus legvitézesebb bajnokának eleste, rájuk nézve győzelem! A sajtóperek főfő indítója arca mosolyog, hiszen a „Függetlenség” nem „kóser” lap már, még a keresztényeknek is „tréff” az.

Sajnálva írom le e sorokat, mivel mindig fáj, ha a zsidók győzelmét látom — a keresztényen, s az az egy áll, ha Verhovay ma a zsidók partján állana, meg volna egy fél óra alatt az elsikkasztott pénz asztalán.

Csuf dolog biz ez! Őszi leveleim elsejének — első tárgya csuf, de ma „cause celebre”, s a görbe orrok tulajdonosai, ma „hausset” jelentenek, haldoklik a „puszták királya”. Jobban féltek ők a sörényes és sárga színű Verhovaytól, mint Kozarektől.

De ne bántsuk tovább a haldokló demagógot! Éva anyánk tilos evése, az „alma” ennek is az oka.

Ma lövésre volt, bővebben nem írok róla. Szép idővel, jó nagy közönséggel folyt le, s ki-kisietett a totalisateurnél felvenni a díjakat, melyeket a fogadásnál nyert.

A dámák téliesen jelentek meg, — a párisi legujabb divattal az asztrakán, vagy pluche-ből készült épaulettes gallérral.

Sajátos divat. Vagy egész kurta kabát, testhez álló, melyen a nagy gallér a vállra borul,

szélesítve azt, s kiemelve jobban a karesu derekat, — vagy egész hosszú kabát, szintén gallérral, — s férfi-kalap.

Valóságos muszka viselet. — Nőink úgy néznek ki, mint megannyi nihilista összeesküvők, csakis az egész madár a kalapokon emlékeztet „Párisra.”

Szegény madarak!

Megérem, hogy beszélő szarkám is ellopják (mert van ám nekem az is) s kitőmve fog gugolni egy férfi-kalapon, hogy díszítsen egy barna fejcskét.

Éva anyánk párduezbőrrel, midőn a sivatagba üzte ki őket a boszuló angyal, — vajjon megálmodta-e a tudásfája gyümölcsétől, hogy mily éktelen krinolinokat hoz nekünk újból a divat 1883—84-re kilátásba?

Éváról eszembe jut, a him Éva, a népszínház directora. Jövő évre lejár szerződése a várossal, s Blaháné is pályázik a directorságra. Asszony-uralom lenne, még pedig pacsirta uralom a népszínházban. S a milyen férrias Éva, a director, ép oly nőies him pacsirtadal lenne a vezénylő szó, ha Blaháné venné kezébe az igazgatást.

Oly rég nem írtam a színházakról: miszerint nem is tudom, hol kezdjem. „Turi Borecsán”-e, mely a népszínház újdonsága, vagy a „Csalahataltan”-on, mely a nemzeti színház finomabb izlésű közönségét esendes mosolygáshoz ringatta. Mindkettő tetszett. Az első a népszínház tapsoló és zajongó közönségének, mely a hálás paraszt situatióknak lelkesedik; a második a páholy verskedelő, de tapsolni nem szerető dámáinak. Ma a „Kanári hercegnőt” adják másodszor a szép Pálmai Ilkával, ki mióta Silberer a nyáron megléghajóztatta, frissebben és könnyebben énekel. Hjah! Ha valaki a „magas, a felső körökben” járkel — finomodik hangja is.

S most írjak az én kedvencz tárgyamról „Herzog Circusáról”. Nem Renz. bíz ő, de meglátszik lovain, hogy rokona Renznek. Társulata elég jó, s a közönség látogatja is. Ugy el-el bámulok ott egy-egy ló bölcsességén és szépségein, hogy önkénytelenül felhagyok demokratikus elviemmel, miszerint egyformák vagyunk. Nem áll! az emberek sem egyformák; mint nem ló előttem az igás ló, csak az arabs, vagy nemes véri angol-paripa. A szép ló az aristocrata, — az omnibus-ló a plebs. Erről jut eszembe, hogy kis hugom azt kérdezte: „bácsi, van a lovakközött is báró?”

Bizony szegény meghalt püspökünk Török Pál, ki keresztelt és konfirmált engemet, jól megszidna ez istentelen mondásomért. Oly fényesen bizonyítottatta ő Jézus szeretet vallását előttem, hogy szinte félek a lovakról írt hasonlatomtól. Temetése ma egy hete ment végbe, a mikor ezerek részvéte és könyei között helyezték nyugalomra.

Szegény, jó Török Pál, ő nem indulhatott Szegedre, hogy meglássa a mi jó királyunkat „örömeiben” sirni, a mint sirt a 77-iki árvíz pusztításakor Szeged elveszte fölött „bánatában.”

A város oly szép, oly impozáns középületekkel bir, hogy beteljesedett ő Felsége mondása: „Szeged szebb lesz, mint volt.”

S én levelemben nem élhetek Szeged iránt jobb kívánsággal, mintha „a feltámadt Szeged” című ünnepi emléklapból Török Kálmán mondását idézem:

„Sokszor láss vendégül királyokat, Szeged! Csak a királyok királya: Isten ne látogasson meg soha többé úgy!”

Kossuth Lajos levele ugyan kétségbe vonja a jövő koronázásokat!*)

Levelem végezetül jelentem, hogy Schossberger leánya, ki állítólag kétszer ment egymás után férjhez: özvegy. Érdekes regénytárgy lenne e gazdag hölgyecske bármely írónak. Tudvalevőleg ő a zsidó rhytus szerint megesküdtött titokban ideáljával a szintén izrealita Rosenberggel. De az öreg Schossberger megolvassván pénzét, „zikezene, zakezene” úgy találta, hogy ezen vehet egy gróft is. Elválasztatta tehát a nőeskét urától, megkeresztelte, s a titokban egybekelt pár házassága semmisnek nyilvánított. A nő férjhez menetett ifju Battyányi Istvánhoz. Ha eddig volna csak a chronique scandaleuse, úgy hagyján! De az elhagyatott férj, (az izrealita) a lapokba vitte elhagyatottsága történetét s gyávának nevezte az ifju, neki mit sem vettett grófot, kihívatta párbajra.

Mig a lapí polemikák tartottak s a bécsi és bpesti lapok tárczái írták ez eseményt; csakis azon megjegyzésünk lehetett, hogy a zsidó férj inkább a nő hütlensége ellen talált volna ki valami boszút.

De ma, midőn gróf Battyányi István a temesvári vadászerdőben megtörtént párbaj áldozata lön, midőn átlőtt fejjel feküdt a ravatalon, s az ifju grófné megható bánata tárgyalatik a lapok-

*) Kossuth ez érdekes levelét lapunk jövő száma hozza. Szerk.

abszurdum”-mal marquirozni való van abban, ha a községi és körjegyzők is (kiknek nagyrésze egy-szersmind választott megyebizottsági tag is) keresik azt az alispánt és tiszti kart, a ki, s a mely más megyék példájára ez úrván tengődő jegyzői nyugdíj ügyét lelkesen felkarolja,*) — keresi azt az alispánt és tiszti kart, a ki, s a mely a többi megyék példájára a megyebizottság előtt maga tegye az iniciatívát egy alig érezhető másfél, vagy egy, vagy legalább fél perczentnyi megyei pótdónak néhány évig elfogadására kivetési, s beszédési módzatára, — keresik azt az alispánt és tiszti kart, a ki, s a mely a megyebizottsággal egyetértve, szavát hallassa az 1874. évi XXXV. t. cz. módosítását czélzó törvényjavaslat keresztyülvitele ellen, mely gyakorlatiatlan, szükségtelen, s indokaiban is nagyon vékony javaslat s a szegény adózó népet még inkább koldussá tenné, mert a szerint, ha egy perjei vagy márkaszéki ember egy 12 frtos földről (az ily csekély vásárok a leggyakoribbak) örökvásári szerződvényt írat, hát menjenek be a szerződő felek tanukkal, s a kir. körjegyző által külön megszabott díjért hitelesíttessék, hogy csakugyan ők írták alá.

Erdekipolitika! Hát hol nincs az? A kereskedők jó közlekedési utakat, a papok, tanítók sok iskolába járó gyermeket, a mezei gazdák, birtokosok jó közrendőrséget, gyárosok vasutat, ügyvédek gyors, hathatós eljárást sat. kívánnak, remélnék.

Mindenki visz magával egy kis erdekipolitikát a választás piaczára, mert e sokfelé ágazó erdekipolitika összességének a determinatiója: közügy. Azért van tehát szabad választás, hogy a kikben a szétágazó erdekipolitika összességének — a közügynek — legtevékenyebb előmozdítóit feltalálni reménylik, azokra bizzák a betöltendő hivatalokat.

Zárszól a községi és körjegyzők helyzetére nézve, még megemlítni kívánom azt, hogyha az ország határain kívül is széles körben ismert jeles agg tudósunk a politikai harcztérről lelépve, s ifjúkori küzdelmes napjaira visszapillantva, bánatos mosolya közben magát képletesen vén csatlónak mondta, tehát a hasonlatnál maradván, mi is bátran elmondhatjuk, hogy a falusi jegyző olyan, mint az igás ló, melyet a község zaboz, de száz idegen gazda kerget. Annak nincs hivatalos órája, mert a szerény fizetés mellett a munkahalmaz — a hátulütő fa — gyakran az éjfél órákra is asztalhoz köti. A jegyzőnek nincs országos törvénybe cikelyezett furdési vakációja, mert nyáron is folyton van munka.

Es ezeket utólag csak azért emlitem fel, hogy a megalakulandó megyebizottság, s megválasztandó tiszti kar előtt figyelemre, pártolásra és mihamarábbi előmozdításra méltónak legyen feltüntetve a szilágy megyei jegyzői nyugdíjalap ügye.

Farczady Mihály.

*) Tömörüljön a jegyzői-kar testületé! Emelje fel szavát enygyében, mint „egy ember”. És a szó nem fog elhangzani. Mi is részünkről készségesen kijelentjük, hogy hatalmunkban lévő, minden szellemi és anyagi fegyverrel küzdeni fogunk méltányos ügyök diadalra juttatásáért. De ez uton célt nem érnek. Sőt megvagyunk győződve, hogy ez indok az értekezlet összehívásakor, még nem született volt meg. Szerk.

öltönyök közül sehol sem csillogott tiszti egyenruha elé.

Épen azért fesztelenül vigadt az ifjuság, az öregek pedig kedélyesen borozgattak a benyilóban, s egy-egy toast is neki ereszkedett.

Csak a bájos Lady patronesse arcán jelent meg olykor-olykor egy-egy bánatos felhő. Hiában hívták táncolni, kitért a meghívás elől s a kaczerkodó ifjaknak ma osztogatta legcsipősebb feleleteit.

A férj észre vette ezt s oda fordult egy alkalmas pillanatban neje felé:

— Kedvesem, miért nem vigadsz, miért nem táncolsz te is? Miért vagy olyan lehangolt?

— Nincs semmi bajom. Csak egy kis főfájás tart vissza.

— Ne tagadd: Neked titkod van előttem!

— Épen nem, mosolygott a fiatal asszony Bolondság az egész!

— No halljuk.

— Hát ha közelebb hajolsz, megsugom. Ugy is elég régen furdalja a lelkiismeretemet.

— Ugy édesem. Hát halljam!

S a férj oda hajlott a fiatal nő keblére s az sugott-sugott oda valamit. A mire a férj egy kissé elhalványult, de aztán mosolyt erőltetve, azt mondta:

— Eh, bolondság!

Azután egy perczre sem távozott neje oldala mellől.

*(Folyt. köv.)

ban, azt kérdezhettük: nem-e lehet egy nő egy-szerre két férfibe is szerelmes? A zsidó Rosenberg, ki agyonlőtte az ifju grófot, már perbe fogatott, s mint hírlík, most Schossberger másik veje b. Bornemisza hivatja ki a legszigorubb fel-tételekkel párbajra.

Schossberger elérte célját, mivel ha leánya özvegy lett is, de a grófi korona ott ragyoghat mindenén.

Rosenberg a zsidó hős pedig dicsekedhetik, miszerint, ha feleségét el is vette más, az esküvő után rögtön le is lőtte a szerinte bigamiában vét-kes férjét.

A zsidóknak van újból min örülni, — nem-csak legnagyobb ellenüknek Verhovay Gyulának lapját tiltják ki egyik casinóból a másik után, — de van párbajhősük is.

Szerencsés hetük van, s épen nem jól talál reájuk a dal „kergetik a zsidót egyiptom felé“, mivel oly erősen itt ragadtak, miszerint főuraink közül is akad még, ki hölgyeiért megverekszik.

Azt hiszem azonban ezen első párbajhősüket sem a szerelmi bú ösztönözte a párosviadalra, hanem ő is számolta „zikezene, zakezene, tátele, mámele,“ igen jó parthíet vesztettem a Schossber-ger lányban.

Battyányi Zsigmond az ifju elesett gróf apja memorandumot ad ki, hogy ártatlan fia sorsa megvilágíttassék a zavaros véleményt alkotó pub-licum előtt.

Hírlík, hogy a házasságot Trefort miniszter hozta létre. Tudva levő, hogy a másik ifju gróf Battyányi Ferencz Trefort veje volt, ki szintén korán hunyt el. Trefort is inkább ügyelne a már-marosi zsidók kellő megfenyítésére az anyaköny-vek vezetésénél, (melyekkel a rabbik ott fűrésán vissza élnek) minthogy egy ilyen házasság szerző-jeként szerepeljen. Annál is inkább, mert tisztelem a guszatusát azon ifju elhunyt mágnásnak, ki egy elszöktetett és titkon zsidóval már egybekelt höl-gyvet tud [nevével megajándékozni. Hjah! de a pénz!

A „pénz“ mai napság mindenható!

Bojdanovich György.

CSARNOK.

Báthori árnya.

— REGE. —

2) Ilos és Badacs.

(Folytatás.)

Egy remek művéről a nagy Alkotónak Zengő lantos ajkák sok dicsőt dalolnak. E remek mű a szív, egy kicsinyke rejték, Melynél mélységesbet Isten nem teremtet. Egy hibája van csak: hogy rejték helyébe Kelletnél több kiut, vagy gyönyört szorit be!... Meghasad — de hányszor! — így a gyenge zárfa! Nem esoda, ha e vész próbát tesz Ilossal.

Hogyne!... hogyha látja éledezni holtját, Bár nem is remélte látni sirja hantját, — S most az összezúzott, mintegy újra termett, Gyógyfüvek hatásán még hétszerte szebb lett.

Szép Badacsnak ajki, hogy megesendülének, Elkezd veszni fénye szép Ilos szemének; Migmeg szenderítő fülesengések mellett Lelke másvilágnak véghatárán lengett...

Megrepedt a szive tán a nagy tusában, Mit harezolni kellett kéj- és kinviharban? Nem!... mint fellegek közt elmerült szelid hold, A nem-lét és lét közt ugy lebeg a tetszholt... Végre látszik arezán a mosolygó élet S ő nem a halálé, — szép jegyese-e lett.

Aggodalmak és nagy örömek közt hányva Enyhülést találhat már egyszer a bátyja. Mégis rég ohajtott teljes nyugodalmat Egyik-másik okból még most sem találhat!

Nincsen nyugta, nincsen szép Ilos hugának, Nem barátja nem a sárkány őrtanyának, Borzadozva pillant egyet-egyet arra, Honnan az a félt szörny néz a bástya-lakra. Így az édes testvér mért kinozná itten? Hagy lakják a kívánt tájat mindaketten!

„Édes szép eselédim — szól nekik a bátya — A raboskodásnak nem vagyok barátja! Jobb tinektek élni, látom, a vadonban, Mint e helyt időzni kinos izgalomban. Térjetek tehát a csendes berk-vidékre, Ég áldása szálljon minden léptetekre! Én lakást leszek kész ott emelni néktek, Hol csendes nyugalmas életet reméltek!“

Néma lett e szókra mindkettőnek ajka, Nem tudott a hála megzendülni rajta. Karjaiba hullva olyat érezének, Mi kinos és édes mindkettő szívének.

A bajnok-rokon hát őket elkísérve Megmutatja hogy hol és mi lenne terve: Két lakást emelni; egyiket Ilosnak, Partján a szeliden csergő kis Laposnak; Másikat, hol szíve Badacs-on esett meg, — Hagy legyen emléke ez a hű jegyesnek. Mindkettő lakása legyen a hű párnak, Mely „vadonnak“ örvend, nem a sziklavárnak.

(Folyt. köv.)

Tapody Tamás.

Hireink.

— Felhívjuk olvasóink becses figyel-mét Mártonffy Márton barátunk s jeles tollu munkatársunknak lapunk mai számá-ban megkezdett cikksorozatára.

— A megyei tisztújítás érdekében — Szath-mári Dániel párt-elnök összehívása folytán — fo-lyó hó 26-án d. e. 11 órakor a sz.-somlyói vá-lasztókerület „függetlenségi párthoz“ tartozó tagjai értekezletet tartottak. Az értekezlet kimondotta, hogy nem látja az időt elérkezettnek arra, hogy a december havában megejtendő tisztújításra párt-szemponthól vesse befolyását latba. Ugyanazért kimondatott, hogy a krasznai és sz.-somlyói sz.-bíróságok területén lakó összes megyebizottsági tagok értekezletre hivandók össze, a mikor a tiszt-újítás általános megyei közérdek szempontjából lesz megbeszélendő s ez értekezlet hivatása lesz intézkedni arról is, hogy e vidék a megye többi vidékeivel miként lépjen olyan solidaritásban, a mely által a tisztújítás a megye jó és gyors köz-igazgatásának biztosítása szempontjából fog eszkö-zölni. Az értekezlet ideje azért lett ily hosszú időre elhalasztva, hogy az értekezleten a novem-ber 11-én választandó bizottsági tagok is érvénye-síthessék befolyásukat. Az értekezlet összehívására br. Bánffy György, országgyűlési képviselő s me-gyebizottsági tag fog felkérni, ki ha akadályozva lenne, az összehívást az előkészítés és javaslatételre kiküldött szűkebb bizottság fogja megtenni.

— Szüretünk nagyjában már véget ért, még csak a nagyobb szőlősgazdák vannak hátra. Az október 24-ére beborult könyező ég 24 órai esőzés után kiderült s e derült idő azóta tart folytonosan.

— Gyászhir. Bagossy Károly előnyösen is-mert megyei tisztviselőnkét mult hó 26-án este 7 órakor megrendítő csapás érte, a mikor neje egy ártatlan csecsemőnek életet adva, a halál marta-léka lett. A csapás annyival megrendítőbb, mivel az 5 árvával özvegyen maradt férj a csapás alkal-mával maga is Kusalyban ágyban fekvő beteg volt s e miatt sem nejeének halála alkalmával jelen nem lehetett, sem a Kusalyba szállított és saját kertjükbé elhelyezett drága halott temetési szer-tartásában részt nem vehetett. A meglátogatott férjnek a csapás elhordozására lelki erőt, — az árvák felnevelhetésére egészséget, a kora sirba ha-nyatlott drága halottnak zavartalan nyugalmat s lelkének békét adjon az Ur!

— Magyánk Tövisváti részében az idei szü-retnek már vége van s az új szőlő-nedvet 60—70 krjával fizetik vedrenként.

— A zilahi hegyekben a szüret e hó 28-án, kitünő időben vette kezdetét. A termés általában jó közepesnek mondható.

— A zilahi ev. ref. gymnasiumban és a pol-gári iskolában a szüret utáni szorgidő nov. hónap 4-én d. e. 8 órakor kezdődött.

— Az első magyar biztosító társaság vezér-igazgatója Lévy Henrik nagy alapítványa. — A „Győri közlöny“ írja: a győrmegyei Kisbarathi szü-ret, mely Kisteleki Lévy Henrik mintaszerűleg kezelt szőlőjében évek óta Győrváros és Győrmegye intelligentiájának találkozási alkalmul szokott szol-gálni, ez idén egy nagyszerű tény által lett örökre nevezetessé. A szüretre az idén is nagyszámban je-lentek meg a kitünő vendégszeretetről ismert háziur tisztelői. Az ebédén, melyen az asztalfőn a háziur szeretetreméltó s jótékony szelleméről általános ismert neje elnökölt, megeredt a fel-köszöntések árja s alig hangzottak el a megye alispánjának gróf Laszberg Rezsőnek a háziurra s nejeére mondott felköszöntő szavai, felállt Lévy Henrik a háziur s kijelenté magvas, lelkes beszé-dében, hogy, annak jeléül, mennyire szíven viseli Győrmegye érdekeit, jólétét, a nyugdíjjal nem bíró megyei tisztikar javára szolgáló segély-alap megeremtésére ezennel 10,000 frtos alapít-ványt tesz. Midőn e nemes szavai elhangzottak, az

egész vendég-kör felállva hallgatta beszédjének további menetét. A szemekben a lelkesültség su-garai csillogtak s szünni nem akartó éljenzés üd-vözlé a nemes férfiú nagy horderejű tényét, mely által Győrmegye örök halálját érdemele ki-magának. Ritka szép áldozat ez a közügyek ol-tárán! A derék férfiú neve országsszerte ismeretes már a tudomány, az irodalom s művészet oltárára hozott áldozatairól s hogy Győrmegye ügyeit is szíven hordozza — fényes tettel bizonyította be Isten éltesse! Sok ily derék férfit a hazának! — Az adomány nagyságát növeli, hogy ez nem első és magában álló adománya, hanem folytatása sok-nemű hazafias áldozatainak, hogy többet ne em-litsünk, a folyó évben is már a magyar írók se-gély-egyletét 5000 forint, az országos siketnéma tanintézeteket 10,000 forint alapítvánnyal gya-rapította.

— A belügyminiszter, egy különben már az 1877. évi tisztújítások alkalmával létesült megál-lapodáshoz képest, újabban kimondotta, hogy mi-után a megye tisztikar, a tisztújítás tartama alatt is létező testület, melynek tagjai, bár ha válasz-tás alá esnek is, a tisztökkel járó kötelességek tel-jesítése és az abból folyó felelőség alól addig, míg utódjaik hivatalukat szabályszerűen el nem foglal-ják, fel nem menthetők, — ebből természetesen következik, hogy általuk még tényleg betöltött tisztviselői állásokkal egybekötött törvényes jo-gaik gyakorlásától nem foszthatók meg, vagyis, hogy hivatalukkal összekötött szavazati jogukat, a tisztikar lemondása után foganatosított választások alkalmával is, minden akadály nélkül gyakorol-hatják. E határozat a küszöbön álló választások alkalmából kétségtelenül fontossággal bír.

Piaczi árak.

Egy hektoliter	Sz.-Somlyó okt. 26.	Zilah okt. 27.	Tasnád okt. 26.	Sz.-Cséh okt. 18.	Kraszna okt. 30.
árak krajczárookban					
Buza	618	630	650	665	630
Kétszeres	488	540	580	595	530
Rozs	488	455	500	543	520
Árpa	—	—	—	193	—
Zab	244	220	—	200	230
Tengeri 100 kntó	488	430	500	560	500
Széna 1 kntó	—	300	320	—	—
Marhahus	40	40	40	36	40

HIRDETÉSEK.

1818/1883.

Árverési hirdetmény.

A néhai Kádár Simonné sz. Dinga Anna hagyatékához tartozó krasznai 153. számú tjkvben 1—7. és 9—16 r. sz. a. foglalt ingatlanok a 178. hszámu belsősé-gen levő épületekkel, a nagykoru örökösök közmegegyezése — s a kiskorúak részéről a tkts megyei árvaszéknek 3198/1883. sz. engedélye alapján, alulírt szolgabírói hiva-tal által f évi november hó 15-ének d. e. 9 órájkor Kraszna község tanácsházánál 760 frt kikiáltási ár mellett önkéntes nyil-vános árverésen el fognak adatni.

Árverelni szándékozók tartoznak a ki-kiáltási ár tiz száztólíját készpénzben, vagy óvadékképes értékpapirban az árverést ve-zető kezéhez bánatpénzült letenni.

Legtöbbet ígérő köteles a vételárt a leütés után azonnal az árverést vezető ke-zéhez lefizetni.

A többi árverési feltételek ezen szol-gabírói hivatalnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kraszna, 1883. október 23.

szbíró helyett

82 1—1

Br. GYÖRFFY PÁL
szbs.

A szilágy-somlyói nyomda-részvény-társaság 1883.